

[Dagmar Mørk Jensen]

Det er for mig også et spørgsmål, hvorvidt fordelingen af personalet mellem de forskellige personalegrupper i øjeblikket er rigtig.

Og så mangler vi som sagt hele arbejdet med at finde ud af, hvordan vores sundhedsvæsen egentlig skal fungere. Jeg tænker på forholdet mellem praktiserende læger, speciallæger og sygehuse. Men det vender vi sikkert tilbage til senere på dagen.

Når det er sagt, vil jeg sige, at det er forståeligt og rimeligt, at Fælles Kurs som en af sine første sager tager denne forespørgsel op. Det drejer sig om et problem, der ligger os alle meget på sinde. Men i den forbindelse må det nu engang ikke glemmes, at ansvaret for vores sundhedsvæsen i høj grad er lagt ud til amterne. Derfor var vi også vældig glade, tror jeg, alle sammen, da vi modtog meddelelsen om aftalen i maj 1986, der sluttede med de ord, som jeg citerede i min korte bemærkning før. Da troede vi egentlig, at nu ville det i hvert fald hjælpe væsentligt.

Imidlertid går udviklingen så stærkt – og det gælder jo ikke mindst med hensyn til de muligheder, man har for behandling i dag – at heller ikke denne udvidelse på 500 mio. kr. pr. år i 2 år og så senere yderligere 600 mio. kr. til sundhedsudgifterne kunne gøre, at forholdene blev fuldt tilfredsstillende.

Men i øvrigt har vi endnu til gode at få de endelige tal for regnskaberne for 1986 og 1987, og hvordan udviklingen rent faktisk har været, for én ting er jo budgetter, noget andet kan være regnskaberne. Foreløbig tyder i hvert fald budgettallene for 1988 på, at man også der har regnet med stigninger i faste priser.

Men ingen – og det er egentlig Det Radikale Venstres principielle syn på den sag – kan i dag med sikkerhed sige, hvilke beløb sundhedsudgifterne skal ligge på, og hvordan de skal fordeles. Det er jo netop derfor, at vi venter især på to ting.

For det første afventer vi kendelsen med hensyn til de yngre lægers ansættelses- og arbejdsforhold, for det er jo umuligt at tilrettelægge noget, så længe vi ikke ved, hvordan tingene skal fungere.

Jeg vil i den forbindelse gerne erindre om, at jeg tror, at en af de bedste metoder til at få ventelister ud af verden er at få indrettet arbejdsforholdene på sygehuse sådan, at både

personalet og naturligvis patienterne finder, at der er gode arbejdsforhold, og det er ikke usandsynligt, at der kan gøres en hel del dér.

Dernæst venter vi som sagt på det udvalgsarbejde, der er i gang, og som blev iværksat, fordi vi nok, i hvert fald nogle af os, måtte give Amdradsforeningens daværende fungerende formand ret i, at med de regelsæt, der findes på nuværende tidspunkt på hele sundhedsområdet, er det faktisk ugørligt for amterne at lægge nogle budgetter, som de også bare nogenlunde kan garantere for kan holde. Det er hele det forhold, vi må have nogle saglige oplysninger om.

Hertil kommer, at der er nogle overvejelser i gang vedrørende sygesikringsaftaler. Det hænger naturligvis også sammen med, at vi ikke er blevet færdige med diskussionen om, hvad der skal laves hvor. Vores indstilling er, at man i hvert fald nok kunne udnytte nogle af de små sygehuse, som enten er blevet nedlagt eller står i fare for at blive nedlagt. Forholdene er nu engang ikke ens over hele landet, og derfor er det svært at lave nogle firkantede løsninger.

Vi venter derfor med længsel på sundhedsministerens redegørelse. Jeg har forstået det sådan, at vi har fået lovning på den i den kommende måned, og først da kan vi tage saglig stilling til de talrige problemer, som vi er enige i består på sundhedsområdet.

Det er nemlig ikke sådan, som ordføreren for Fælles Kurs var inde på. Der skal ikke være tale om kolde hjerner, men det er alligevel saglig viden der skal være grundlaget for vore beslutninger også på dette område. Det gælder ikke mindst af hensyn til de konsekvenser, vore beslutninger på sundhedsområdet får på andre områder; jeg tænker ikke mindst på socialområdet. Det hjælper ikke meget, at vi presser udgifterne ned af den ene eller den anden grund, som måske kan se fornuftig ud set fra sundhedsvæsenets side, hvis det så går ud over de sociale områder. Og i den sidste ende må det selvfølgelig først og fremmest være patienterne, vi skal indrette vores sundhedsvæsen efter.

Birgith Mogensen (CD):

Fælles Kurs foregriber begivenhedernes gang. Enhver i denne sal ved, at statsministeren i sin åbningstale den 6. oktober bebudede